

2009. március 11., szerda

Az éghajlatváltozás ellen küzdelem

P6_TA(2009)0121

Az Európai Parlament 2009. március 11-i állásfoglalása a Koppenhágában megkötendő átfogó éghajlatváltozási megállapodásra irányuló európai uniós stratégiáról és éghajlat-változási politika megfelelő finanszírozásáról

(2010/C 87 E/16)

Az Európai Parlament,

- tekintettel az EK-Szerződés 175. cikkére,
  - tekintettel a Parlament által 2008. december 17-én elfogadott éghajlatváltozással és energiával kapcsolatos csomagra, különösen az Európai Parlament álláspontjára a 2003/87/EK európai parlamenti és a tanácsi irányelvnek az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének továbbfejlesztése és kiterjesztése tekintetében történő módosításáról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló javaslatra ⁽¹⁾ és az üvegházhatást okozó gázkibocsátásnak a 2020-ig terjedő időszakra szóló közösségi kötelezettségvállalásoknak megfelelő szintre történő csökkentésére irányuló tagállami törekvésekről szóló európai parlamenti és tanácsi határozatra irányuló javaslatra ⁽²⁾ vonatkozóan,
  - tekintettel az Európai Tanács 2008. június 19–20-i és 2008. december 11–12-i ülésének elnökségi következtetéseire,
  - tekintettel a „2050: A jövő ma kezdődik - Az éghajlatváltozással foglalkozó jövőbeni integrált uniós politikára vonatkozó ajánlások” című 2009. február 4-i állásfoglalására ⁽³⁾,
  - tekintettel az ENSZ éghajlat-változási keretegyezménye (UNFCCC) részes feleinek 14. konferenciájára (COP 14) és a Kiotói Jegyzőkönyv részes feleinek találkozójaként szolgáló, a részes felek 2008. december 1. és 12. között a lengyelországi Poznanban tartott negyedik konferenciájára (COP/MOP 4),
  - tekintettel az „Úton a Koppenhágában megkötendő átfogó éghajlat-változási megállapodás felé” című, 2009. január 28-i bizottsági közleményre (COM(2009)0039),
  - tekintettel az európai gazdasági fellendülés tervéről szóló, 2008. november 26-i bizottsági közleményre (COM(2008)0800),
  - tekintettel az „Európai stratégiai energiatechnológiai terv (SET-terv) – Egy kis szén-dioxid-kibocsátású jövő felé” című, 2007. november 22-i bizottsági közleményre (COM(2007)0723),
  - tekintettel eljárási szabályzata 103. cikkére,
- A. mivel a globális hőmérsékletnövekedés 2 °C alá történő csökkentését célzó átfogó nemzetközi éghajlat-változási megállapodásra vonatkozó tárgyalásoknak 2009 decemberében Koppenhágában be kell fejeződnieük,
- B. mivel közelmúltbeli tanulmányok azt mutatják, hogy 2030-ra 40 %-kal lehetne csökkenteni az üvegházhatást okozó gázok globális kibocsátását, és hogy a globális GDP kevesebb mint fél százalékával a szél-, nap- és a többi megújuló energia a teljes globális energiaszükséglet csaknem egyharmadát biztosíthatná; mivel az energiahatékonyság az üvegházhatást okozó gázok kibocsátását több mint egynegyedével csökkenthetné, és mivel az erdőirtást szinte teljesen meg lehetne állítani,

⁽¹⁾ Elfogadott szövegek, P6_TA(2008)0610.

⁽²⁾ Elfogadott szövegek P6_TA(2008)0611.

⁽³⁾ Elfogadott szövegek, P6_TA(2009)0042.

2009. március 11., szerda

- C. mivel egyre több tudós ismeri el, hogy a veszélyes éghajlatváltozás elkerülése érdekében az üvegházhatást okozó gázok szintjét 350 ppmv CO₂ egyenértéken kell stabilizálni, amely szint jóval alacsonyabb a korábban meghatározottnál,
- D. mivel az Európai Unió a 2009-es tavaszi Európai Tanács alkalmával ki fogja alakítani tárgyalási pozícióját,
- E. mivel az EU arra törekszik, hogy vezető szerepet töltsön be a globális felmelegedés elleni küzdelemben, és teljes mértékben támogatja az UNFCCC keretében zajló tárgyalási folyamatot,
- F. mivel az EU a közelmúltban fogadta el az említett éghajlati és energia csomagot, amely az üvegházhatást okozó gázok 1990-es kibocsátási szintjéhez képest 2020-ra 20 %-os egyoldalú csökkentést végrehajtó jogalkotási intézkedéseket tartalmaz, amellet a kötelezettségvállalás mellett, hogy ezt 30 %-ra növeli, amennyiben Koppenhágában sikerül megfelelően nagyratörő nemzetközi megállapodást kötni,
- G. mivel a kibocsátás szintje a fejlődő országokban rohamosan emelkedik, amelyet jelentős technikai és pénzügyi támogatás nélkül a fejlődő országok nem tudnak csökkenteni,
- H. mivel az erdőirtás és az erdőpusztulás felel a globális szén-dioxid-kibocsátás mintegy 20 %-áért és az éghajlatváltozás tekintetében is komoly veszélyt jelent, ugyanis veszélybe sodorják az erdők mint szén-dioxid-megkötők által betöltött fontos funkciót; mivel az erdőirtás riasztó, évi 13 millió hektár/év ütemben halad, és az erdőirtás legnagyobb részére a fejlődő országok trópusi régióiban kerül sor,
- I. mivel az EU kibocsátáskereskedelmi rendszere (EU ETS) modellként szolgálhat más fejlett országok és régiók kibocsátáskereskedelmének kidolgozása tekintetében,
- J. mivel a globális kibocsátáscsökkentési erőfeszítések felét alacsony költségű, minden érdekelt számára kedvező intézkedések, azaz az energiahatékonyság növelése révén meg lehetne valósítani,
- K. mivel a kibocsátáskereskedelem az árverés a jövőben potenciálisan jelentős jövedelmet generálhat, amelyet a korlátozó és alkalmazkodást segítő intézkedésekre lehetne fordítani a fejlődő országokban,
- L. mivel a magas színvonalú projektek – különös tekintettel a kis- és középvállalkozásokra (kkv-k) – fejlődő országokban történő finanszírozásának megkönnyítése függ a finanszírozás rendelkezésre állására és a finanszírozás iránti kérelemre szolgáló eszközökre vonatkozó információk átfogó, átlátható és folyamatos áramlásától; mivel ennek a nemzetközi közösség felelősségi körébe kell tartoznia, valamint az EU-nak vezető szerepet kell vállalnia és jó példát kell mutatnia,
- M. mivel közelmúltbeli becslések szerint a kibocsátáscsökkentéshez szükséges új beruházások globálisan 2020-ig 175 000 millió eurót tesznek ki, amely összeg felét a fejlődő országokban kell beruházni,
- N. mivel a Bizottság becslése szerint az erdőirtás 2020-ig történő megfelelése 2020-ig évente 15–25 000 millió euróba fog kerülni, az erdőirtás megállítása pedig még nagyobb összegeket tesz szükségessé,
- O. mivel számos nemzetközi szervezetek által készített tanulmány becslése szerint a fejlődő országokban az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás költsége évente nagyságrendileg több tízmilliárd eurós összegbe fog kerülni,
1. hangsúlyozza, hogy az EU-nak meg kell őriznie a nemzetközi éghajlat-politikában betöltött vezető szerepét; hangsúlyozza annak fontosságát, hogy az EU egységesen lépjen fel az e szerepével kapcsolatos hitelességének megőrzése érdekében;

2009. március 11., szerda

2. felszólítja az EU-t, hogy aktívan törekedjen egy olyan koppenhágai megállapodásra, amely figyelembe veszi az éghajlatváltozásról szóló legfrissebb tudományos jelentéseket, elkötelezi a feleket az üvegházhatást okozó gázok szintjének stabilizációja és a hőmérsékleti célok mellett, amelyek nagy valószínűséggel biztosítják a veszélyes éghajlatváltozás elkerülését, és lehetővé teszik a rendszeres felülvizsgálatokat annak biztosítása érdekében, hogy a célok összhangban legyenek a legújabb tudományos eredményekkel; üdvözli a Bizottság ezzel kapcsolatos javaslatait;
3. emlékeztet arra, hogy a globális átlagos hőmérséklet-növekedésnek az iparosodás előtti szintekhez képest legfeljebb 2 °C -os mértékűre történő korlátozása érdekében nemcsak arra van szükség, hogy a fejlett országok jelentősen csökkentsék a kibocsátásukat, hanem arra is, hogy a fejlődő országok hozzájáruljanak a cél eléréséhez;
4. rámutat, hogy azáltal, hogy a fejlődő országokban a szokásosnál alacsonyabb szintre csökkentik a kibocsátást, elérhető lesz a globális átlaghőmérséklet emelkedésének jóval 2 °C alá történő korlátozása, ami az iparosodott országok részéről széles körű támogatást tesz szükségessé;
5. hangsúlyozza, hogy a fejlődő országokban szükséges kibocsátáscsökkentési intézkedések lehetővé tétele érdekében jelentősen megemelt pénzügyi forrásokra van szükség;
6. hangsúlyozza az iparosodott országok felelősségét a megfelelő, fenntartható és kiszámítható pénzügyi és technikai támogatás fejlődő országoknak történő nyújtása tekintetében annak érdekében, hogy ösztönözzék őket az üvegházhatást okozó gázok általuk történő kibocsátásának csökkentése iránti kötelezettségvállalásra, hogy alkalmazkodjanak az éghajlatváltozás következményeihez, és hogy csökkentsék az erdőirtásból és erdőpusztulásból származó kibocsátást, továbbá hogy fokozzák a kapacitásépítést a jövőbeni éghajlatváltozással kapcsolatos nemzetközi megállapodás szerinti kötelezettségeknek való megfelelés céljából; hangsúlyozza, hogy e pénzeszközök nagy részének újnak és a hivatalos fejlesztéstámogatás (ODA) kiegészítésének kell lennie;
7. emlékeztet a fent említett 2009. február 4-i állásfoglalására, és különösen annak azon részeire, amelyek a nemzetközi dimenzióról, a finanszírozásról és költségvetési kérdésekről szólnak, beleértve az EU és más iparosodott országok által közösen alkotott csoport számára 2050-ig legalább 80 %-os hosszú távú céljának fontosságát;
8. ezenkívül emlékeztet azon ajánlására, amely szerint az éghajlati csomagban elfogadott bizonyos elveket mintaként lehetne használni a nemzetközi megállapodás tekintetében, különösen az iparosodott országok kötelezettségvállalásainak kötelezően lineáris görbét, a hitelesített kibocsátáson alapuló differenciálást, és az éves helyreállítási tényezőnek történő megfelelés rendszerét;
9. hangsúlyozza, hogy a jelenlegi pénzügyi és gazdasági válságban az EU-nak az éghajlatváltozás elleni küzdelemre vonatkozó célját kombinálni lehet olyan új jelentős gazdasági lehetőségekkel, amelyek új technológiák kifejlesztésére, munkahelyteremtésre és az energiabiztonság fokozására irányulnak; hangsúlyozza, hogy a koppenhágai megállapodás megfelelően ösztönözhetne egy olyan zöld „New Deal”, amely fokozza a gazdasági növekedést, támogatja a zöld technológiákat és biztosítja ezeket az új munkahelyeket az EU-ban és a fejlődő országokban;
10. felhívja az Európai Tanácsot, hogy törekedjen olyan, az iparosodott országokkal kötendő nemzetközi megállapodásra, amely az üvegházhatást okozó gázok – az éghajlatváltozással foglalkozó nemzetközi munkacsoport negyedik értékelő jelentésében ajánlott 25–40 %-os tartomány felső határának megfelelő – kollektív csökkentését éri el, és szorgalmazza, hogy e csökkentések belföldi csökkentések legyenek;
11. aggodalmát fejezi ki amiatt, hogy a fent említett 2009. január 28-i bizottsági közleményben nem határozzák meg pontosan az EU pénzügyi felelősségének szintjét; felhívja az Európai Tanácsot, hogy – a koppenhágai konferenciára vonatkozó tárgyalási megbízás elfogadása során – vállaljon olyan kézzelfogható kötelezettségeket a finanszírozás tekintetében, amelyek összhangban állnak a globális átlaghőmérséklet emelkedésének jóval 2 °C alá történő korlátozásához szükséges globális erőfeszítéssel;
12. úgy véli, hogy az Európai Tanács 2008. decemberi rendelkezései alapján e finanszírozási kötelezettségvállalásoknak magukban kellene foglalniuk a tagállamok azon ígértétét, hogy az EU kibocsátáskereskedelmi rendszere révén keletkező árverezési bevételek jelentős részét az éghajlatváltozás enyhítését és a hozzá való alkalmazkodást célzó tevékenységek finanszírozására fordítják azokban a fejlődő országokban, amelyek az éghajlatváltozással kapcsolatos nemzetközi megállapodást ratifikálják, ugyanakkor hangsúlyozza, hogy mivel a kibocsátáskereskedelem az uniós kibocsátások kevesebb mint 50 %-ára terjed ki, e lényeges tevékenységek finanszírozását célzó erőfeszítések tekintetében a tagállamok más gazdasági ágazatait is be kell vonni;

2009. március 11., szerda

13. kitart amellett, hogy e kötelezettségvállalásoknak kiszámítható finanszírozást kell nyújtaniuk az UNFCCC összefüggésében meghatározott mechanizmusok számára, amelyek kiegészítik a hivatalos fejlesztéstámogatást, és függetlenek a tagállamok éves költségvetési eljárásaitól;
14. üdvözli az innovatív finanszírozás két, az említett 2009. január 28-i közleményben ismertetett alternatíváját, amennyiben azokat úgy alakítják ki, hogy garantálják a finanszírozás megfelelő és kiszámítható szintjét; ezenkívül egyetért azzal a javaslattal, amely szerint ezt kombinálni kell a felső határérték megállapítására és kereskedelemre irányuló rendszer keretében a légi és tengeri közlekedésre vonatkozó árvezérből származó pénzeszközökkel;
15. üdvözli a Bizottság azon elgondolását, hogy a finanszírozás egy részét kölcsönök formájában kellene nyújtani, mivel egyes tevékenységek mindkét félnek előnyös helyzetet teremthetnek a fejlődő országokban is;
16. hangsúlyozza, hogy a kötelező érvényű célok lehetővé tennék a befektetők számára az éghajlattal összefüggő kockázatok és lehetőségek jobb felmérését, és a befektetőket olyan projektekbe vonná be, amelyek teljesítik az enyhítési és az alkalmazkodási célokat egyaránt; hangsúlyozza továbbá, hogy a célok eléréséhez szükséges beruházások terén a magántőke szerepével kapcsolatban egyértelműsége van szükség;
17. úgy ítéli meg azonban, hogy az éghajlatváltozással kapcsolatos politika jövőbeli finanszírozására vonatkozóan rendkívül fontos egy átfogóbb cselekvési terv elfogadni, amely kiterjedne minden érintett területre és finanszírozási forrásra; úgy véli, hogy a fent említett, 2009. január 28-i bizottsági közlemény megfelelő kiindulópont e munka számára, ám hangsúlyozza, hogy azt egyértelműen meghatározott intézkedésekkel kell megerősíteni; felhívja az Európai Tanácsot, hogy hatalmazza fel a Bizottságot egy ilyen cselekvési tervnek a koppenhágai tárgyalásokra tekintettel való sürgős kidolgozására;
18. úgy véli, hogy a csökkentést célzó erőfeszítésekhez és a fejlődő országok alkalmazkodási szükségleteihez való együttes hozzájárulás nagy részét olyan projektekre kell fordítani, amelyek célja az erdőirtás és az erdők pusztulásának megállítása, illetve amelyek az ezen országokban történő erdőtelepítésekre és az újraerdősítésekre irányulnak;
19. üdvözli a Kiotói Jegyzőkönyv tiszta fejlesztési mechanizmusát (CDM), amely lehetővé teheti a fejlődő országok számára, hogy részt vegyenek a szén-dioxid-piacon; hangsúlyozza, hogy a kibocsátáscsökkentési célok elérése érdekében az iparosodott országok által felhasznált ellentételezés nem lehet része a fejlődő országok azon kötelezettségvállalásának, hogy az üvegházhatást okozó gázok kibocsátását egy nemzetközi éghajlat-változási megállapodás keretében mérsékeljék; kitart tehát amellett, hogy a projektek szigorú minőségi kritériumait a jövőbeli ellentételezési mechanizmusok részévé kell tenni annak elkerülése érdekében, hogy iparosodott országok elvegyék a kis költségekkel járó csökkentés lehetőségét a fejlődő országoktól, továbbá szavatolni kell e projektek magas színvonalát, amely a kibocsátások olyan megbízható, ellenőrizhető és valós csökkentését eredményezi, amely ezen országok fenntartható fejlődését is biztosítja;
20. úgy véli, hogy az EU-nak az enyhítést célzó erőfeszítésekhez és a fejlődő országok alkalmazkodási szükségleteihez való együttes hozzájárulása 2020-ig nem lehet kevesebb évi 30 000 millió eurónál, amely összeg az éghajlatváltozás súlyosságának és a költségek szintjének ismeretében emelkedhet;
21. hangsúlyozza, hogy a csökkentést célzó erőfeszítésekhez és a fejlődő országok alkalmazkodási szükségleteihez biztosított jelentős pénzmozgás a megoldásnak csak egy része; kitart amellett, hogy a forrásokat fenntartható módon, a – különösen a kkv-kra vonatkozó – bürokrácia és a korrupció elkerülésével kell elkölteni; hangsúlyozza, hogy a finanszírozásnak kiszámíthatónak, összehangoltnak és átláthatónak kell lennie, amely a fejlődő országokban mind központi, mind helyi szinten fejleszti a képességeket, és nem csupán a kormányokat részesíti előnyben, hanem azokat az embereket is, akik az éghajlatváltozás nyomán problémákkal szembesülnek; ezzel összefüggésben hangsúlyozza, hogy a rendelkezésre álló finanszírozásról folyamatos és könnyen hozzáférhető tájékoztatást kell nyújtani; felhívja a Tanácsot és a soron következő svéd elnökséget, hogy 2009. decemberben tevékenyen mozdítsa elő ezeket az elveket a koppenhágai UNFCCC COP15-tárgyalásokon;
22. felhívja a Bizottságot, hogy hagyjon fel az erdőgazdaság kibocsátáskereskedelmi rendszerbe való bevonásával kapcsolatos korábbi ellenállásával; úgy véli, hogy a 2012 utáni időszakra szóló megállapodás szerinti, az erdőirtásból és az erdőpusztulásból származó kibocsátás csökkentését (REDD) célzó jövőbeli mechanizmusok finanszírozásához mind piaci, mind nem piaci alapú finanszírozásra szükség lesz; ebben az összefüggésben felhívja a Bizottságot és a Tanácsot, hogy vállaljon vezető szerepet kísérleti szén-dioxid-piacok kifejlesztésében a REDD számára; felhívja továbbá a Bizottságot és a Tanácsot annak kidolgozására, hogy a piaci és a nem piaci alapú erdőgazdasági alapok milyen módon egészíthetik ki egymást;

2009. március 11., szerda

23. úgy véli, hogy azáltal, hogy az EU vezető szerepet tölt be a fejlődő országoknak nyújtott pénzügyi és technikai támogatás területén, a koppenhágai tárgyalások sikerességének esélyei jelentős mértékben nőnek; úgy véli, hogy az elegendő mértékű hazai állami támogatás mobilizálásához, a nagyratörő, kötelező erejű kibocsátáscsökkentési célok fejlődő országok általi elfogadásának ösztönzéséhez és a Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezet (OECD) tagországainak hasonló módon való hozzájárulásának ösztönzéséhez az EU-nak vezető szerepet kell betöltenie a finanszírozásban azáltal, hogy korai szakaszban konkrét tárgyalási irányszámokat bocsát rendelkezésre;

24. elismeri, hogy az EU egésze jó úton halad a kiotói célok elérése felé, de rámutat, hogy egyes tagállamok jelentősen elmaradnak kiotói céljaiktól, ami a koppenhágai folyamatban alááshatja az EU hitelét; ragaszkodik tehát ahhoz, hogy azok a tagállamok, amelyek a kiotói célok teljesítését még nem közelítették meg, fokozzák erőfeszítéseiket;

25. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást az Európai Tanácsnak, a Tanácsnak, a Bizottságnak, a tagállamok kormányainak és parlamentjeinek, illetve az UNFCCC titkárságának azzal a kéréssel, hogy továbbítsa azt valamennyi olyan aláíró félnek, amely nem az EU tagállama.

Foglalkoztatáspolitikai

P6_TA(2009)0122

Az Európai Parlament 2009. március 11-i állásfoglalása a tagállamok 2008 és 2010 közötti foglalkoztatáspolitikájára vonatkozó iránymutatások végrehajtásáról

(2010/C 87 E/17)

Az Európai Parlament,

- tekintettel a 2008 és 2010 közötti foglalkoztatási iránymutatásokról szóló, 2008. május 20-i jogalkotási álláspontjára ⁽¹⁾,
  - tekintettel az európai gazdasági fellendülés tervéről szóló, 2008. november 26-i bizottsági közleményre (COM(2008)0800),
  - tekintettel a tagállamok foglalkoztatáspolitikájára vonatkozó iránymutatásokról szóló, 2008. július 15-i 2008/618/EK tanácsi határozatra ⁽²⁾,
  - tekintettel a tagállamok foglalkoztatáspolitikáira vonatkozó iránymutatásról szóló tanácsi határozatra irányuló, 2009. január 28-i bizottsági javaslatra (COM(2008)0869),
  - tekintettel az Európai Tanács 2008. december 11–12-i következtetéseire, melyek meghatározzák a recesszió elkerülésére és a gazdasági tevékenységek és a foglalkoztatás fenntartására irányuló uniós fellépés keretét,
  - tekintettel az EU-ban a társadalmi integráció előmozdításáról és – a gyermekszegénységet is ideértve – a szegénység elleni küzdelemről szóló, 2008. október 9-i állásfoglalására ⁽³⁾,
  - tekintettel eljárási szabályzata 103. cikkének (2) bekezdésére,
- A. mivel a gazdasági növekedés, a foglalkoztatás, a szegénység elleni küzdelem és a társadalmi integráció szorosan kapcsolódnak egymáshoz,

---

⁽¹⁾ Elfogadott szövegek, P6_TA(2008)0207.

⁽²⁾ HL L 198., 2008.7.26., 47. o.

⁽³⁾ Elfogadott szövegek, P6_TA(2008)0467.